

figur, die sich beim Schneiden einer Linie durch eine andere in zwei gleiche Theile und unter rechten Winkeln herausstellt, SŪRAS. 3, 3, 4. — c) Meer TRIK. 1, 2, 8. — d) N. pr. eines Sohnes des DŪRVA und Vaters des Bṛhadratha BŪG. P. 9, 22, 41. LIA. I, Anh. XXVI. — 2) f. N. pr. einer Tochter des Dakṣha und einer Gemahlin des Kaçjapa, der Urmutter der Seeungeheuer, BŪG. P. 6, 6, 25, 26.

तिमिकोष (तिमि + कोष) m. Meer TRIK. 1, 2, 8.

तिमिगिल (तिमि, acc. von तिमि, + गिल) m. P. 6, 3, 70, VĀrt. 7 nebst Schol. 1) ein grosses fabelhaftes Seeungeheuer (welches sogar den Timi verschlingt) AK. 1, 2, 8, 20. MBh. 1, 1208. 1228. 1293. 3, 12081. 5, 3859. BŪG. P. 8, 7, 48. 10, 10. Statt तिमिमिङ्गल^o Suçr. 1, 206, 17 ist wohl तिमितिमिङ्गल^o zu lesen. — 2) pl. N. pr. eines Volkes in Dakṣhiṇāpātha VARĀH. BṚH. S. 14, 16 (v. l. तिलिङ्गल, तिलेङ्गल). sg. der Fürst dieses Volkes MBh. 2, 1172.

तिमिगिलगिल (ति^o + गिल) m. P. 6, 3, 70, VĀrt. 8 nebst Schol. ein fabelhaftes grosses Seeungeheuer (welches sogar den Timimūgila verschlingt) H. 1348.

तिमिञ्ज (तिमि + ङ) adj. vom Timiherkommend, Bez. einer Art von Perlen: तिमिञ्जं मत्स्यादिभिर्न बृहत्पवित्रं ब्रह्मणो च VARĀH. BṚH. S. 82 (80, b), 23.

तिमितिमिगिल m. ein fabelhaftes grosses Seeungeheuer: तिमिगिलाः कच्छपाश्च तथा तिमितिमिगिलाः MBh. 3, 12081. Das Wort in zwei Namen von Seeungeheuern zu zerlegen, verbietet das vorangehende तिमिगिलाः. — Vgl. तिमिगिलगिल.

तिमिघञ्ज (तिमि + घञ्ज) adj. der einen Timi in seiner Fahne hat, Bein. des Asura Çambara, des Beherrschers von Vaigajanta, R. Gona. 2, 8, 12. Als N. pr.: दानवेन्द्रं क्लृप्तं दृष्ट्वा तिमिघञ्जसुतं रणे (रामः) R. SCHL. 2, 44, 11.

तिमिरं UNĀDIS. 1, 52. 1) adj. f. आ dunkel, finster: वभूवस्तिमिरा दिशः MBh. 6, 2379. निशा R. 6, 16, 104. — 2) m. n. gaṇa घर्षचीदि zu P. 2, 4, 31. SIDDH. K. 249, b, 4. a) n. Finsterniss AK. 1, 2, 1, 3. TRIK. 3, 3, 352. H. 145. an. 3, 560. MED. f. 163. JĀGŪ. 3, 172. प्रभया नाशयंस्तिमिराणि MBh. 3, 14106. R. 2, 28, 18. तिमिरेणानुलिप्तेव 48, 27. तिमिरभ्याकृत 114, 2. MRĪKĪ. 14, 13. ÇĀK. 157. घनतिमिरे PĀNĀT. I, 189. VET. 30, 11. Gtr. 5, 19. 6, 7. पुञ्ज 5, 11. °पटल PRAB. 116, 15. तिमिरैषान् KATHĀS. 21, 12. SĪH. D. 47, 6. ÇIC. 4, 67. स्मर^o BHARTṚ. 1, 98. Am Ende eines adj. comp. f. घा R. 5, 10, 2. VID. 145. Vgl. वि^o, स^o. — b) n. Dunkelheit vor den Augen, Blendung; bes. eine Klasse von Augenkrankheiten, welche in den Häuten (पटल) des Auges ihren Sitz haben und verschiedene Störungen der Sehtätigkeit hervorbringen. H. an. MED. Suçr. 1, 32, 4. 43, 19. 361, 7. 2, 297, 12. 315, 13. 316, 13. 341, 2. fgg. 343, 3. fgg. तिमिरमयन (vgl. तिमिरिक) adj. VARĀH. BṚH. 19 (18), 1. Statt ताम्रेऽमे TRIK. a. a. O. ist wohl दृष्टेगे zu lesen. Weder ÇKDr. noch Wils. kennen die Bedd. von ताम्र und अग. — c) Eisenrost NIGH. Pr. — d) eine best. am Wasser wachsende Pflanze VARĀH. BṚH. S. 54, 11. तिमिरवन gaṇa लुभादि zu P. 8, 4, 89. P. 8, 4, 6, VĀrt. 2, Sch. Vgl. तिमिर, तिमिष. — e) n. N. pr. einer Stadt: पतनं कोषकाराणां तिमिरं कनकाकरम् R. 4, 40, 26. — 2) f. आ N. pr. einer Stadt KATHĀS. 17, 33. — Verwandt mit तमस्.

III. Theil.

तिमिरनुद् (ति^o + नुद्) adj. Finsterniss verscheuchend, m. die Sonne und auch der Mond VARĀH. BṚH. S. 5, 45.

तिमिरमय (von तिमिर) adj. aus Finsterniss bestehend, m. Bein. Rāhu's (der die Finsterniss bereitet) oder Eklipse schlechtweg VARĀH. BṚH. S. 5, 48.

तिमिर्यु (wie eben), तिमिर्यति verfinstern: दिशस्तिमिर्युः सर्वाः BŪG. P. 3, 15, 10. कथं नीतिशास्त्रकथाकौमुदीं वागुल्काभिस्तिमिर्यति HIR. 103, 10.

तिमिररिपु (ति^o + रिपु) m. der Feind der Finsterniss, die Sonne HALĀS. im ÇKDr.

तिमिराय (von तिमिर), °यते als Finsterniss erscheinen: घालोकास्तिमिरायते MAHĀN. 34, 5.

तिमिरारि (तिमिर + अरि) m. der Feind der Finsterniss, die Sonne H. 96, Sch.

तिमिरि ein best. Fisch (nicht तिमि) RĪGĀK. im NIGU. Pr.

तिमिरिन् (von तिमिर) m. Coccinelle NIGH. Pr.

तिमिर्ध m. N. pr. eines Mannes mit dem patron. Daureçruta PĀNĀT. B. in Ind. St. 1, 35.

तिमिश R. 2, 94, 8 wohl falsche Lesart für तिनिश.

तिमिष m. eine Kürbisart, Benincasa cerifera SAVI. TRIK. 2, 4, 35. Wassermelone (नाटाम) HĀS. 126.

तिमीर m. ein best. Baum R. 3, 21, 19. 5, 74, 3. — Vgl. तिमिर.

तिर्यु (von तिरिष्), तिर्यति verborgen halten, nicht zum Vorschein kommen lassen, hemmen: मुरारिमुखांस्त्र्युतिर्युं तिर्युप्रपि वेदनाम् Gtr. 7, 21. वारं वारं तिर्यति दृशोरुद्रं वाष्पपूरः MĀLATĪM. 21, 6. वृत्तिरस्त्यति — मान्मथो मे विकारः PRAB. 41, 3. पञ्चवाणास्तिर्यति भवतो धीरता पूर्वद्रयाम् DHŪRTAS. 72, 13.

तिर्यु s. u. तिर्यञ्.

तिर्यु n. Querbrett eines Bettgestells AV. 15, 3, 5 (v. l. तिर्यु). — Vocalisch auslautende Nebenform von तिर्यञ्, welches in den schwächsten Casus in der Form von तिर्यु auftritt.

तिर्युता adv. quer durch: तिर्युता पार्श्वनिर्गमाणि RV. 4, 18, 2. अति श्रितो तिर्युता गव्या निगात्यपव्या 9, 14, 6. — Wohl instr. von तिर्युता, nom. abstr. von तिर्यु = तिर्यञ्.

तिर्युथा (von तिर्यु = तिर्यञ्) adv. abseits, heimlich: पथाधर्मं तिर्युथा चिक्वर्षित् ÇAT. Br. 3, 7, 8, 7.

तिर्युथाङ्गिरस m. der Āṅgīrasa Tiraçka (s. तिर्युथी); °रसस्य साम Ind. St. 3, 217.

तिर्युथिराजि (ति^o + राजि) adj. quergestreift, von einer Schlange AV. 3, 27, 2. 6, 56, 3. 7, 56, 1. 10, 4, 13. 12, 3, 56. — तिर्युथि ist loc. von तिर्युञ्, vgl. daselbst.

तिर्युथी m. N. pr. eines Āṅgīrasa, nach RV. ANUKR. Liedverfassers: श्रुधी क्वं तिर्युथ्या इन्द्र यस्त्वा सपर्यति RV. 8, 84, 4. तान्येतेन तिर्युथाङ्गिरसस्तिर्युथ्यैत् PĀNĀT. B. 12, 6; vgl. तिर्युथाङ्गिरस. तिर्युथोनिधन n. N. eines Sāman Ind. St. 3, 217; vgl. तिर्युथीनिधन. — Desselben Ursprungs wie तिर्युञ् (तिर्युञ्); das f. तिर्युथी s. u. तिर्युञ्.

तिर्युथीन (von तिर्युञ्) adj. in die Quere gerichtet, wagerecht, zur Seite gewandt: तिर्युथीना विततो रुद्रिभरैषाम्थः स्विदासीऽडुपारिं स्विदासीऽत्